

Крали Марко

Срѣдъ скали и карпи голи
буенъ Вардаръ се провира —
съ радостъ пѣни се, ромѳли,
и къмъ Солунъ, бръзъ, намира.

Бърза той, за да догони
сетнята отъ робство жалъ —
сетня мжка да прогони
Вардарътъ вѣковенъ старъ.

А надъ Прилѣпъ — пакъ се тули
старъ зидъ, въ здрача синкавъ самъ:
тѣ сж Марковитѣ кули —
Марко е живѣлъ тамъ.

Като вихъръ ги сътресе,
възроденъ, духътъ му живъ —
и юначенъ се понесе
надъ Бабуна горделивъ.

Въ своята стихия, силенъ,
надъ руинна твърдина
нощемъ впуска се, окриленъ,
върху златни стремена.

Съ копия, съсъ боздугани
съ Шарколията лети:
своята родина брани —
тъменъ врагъ да победи.

